

Навсикая

Зеров Микола Костянтинович

*...Ніжна Навсикая,
Струнка дочка Феацького царя*

Феацький квіте, серце Навсикає,
Як промінь злотний на піску морським.
Перед тобою — вбогий пілігрим
І море пурпурове і безкрає.

Твій царський жест скликає бистру зграю
Служниць, пойнятих острахом німим,
І вроди й гідності струмистий німб
Над чолом ніжним і дитячим сяє.

А Одиссей стоїть, і сам не свій,
Під чарами стрільчастих брів і вій,
Ладен забути безліч мук і горя.

Ясна й цілюща, мов жива роса,
Рожевим сплеском Еллінського моря
Йому сміється радісна краса.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/navsykaia